

PRZYRZUTNY (2) ai

sg [*m N* przyrzutny.] ◊ *f N* przyrzutną (1). ◊ *A* przyrzutną (1). ◊ [*I* przyrzutną.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.; poza tym XVIII w. w innym znaczeniu.

Zaraźliwy, zakaźny; contagiosus, qui facile communicatur, qui affricari solet facile Cn (2) : [Prima sicut lepra est morbus contagiosus. {przyrzutny} Glosy II nr 49/7; Widzieliśmy niedawno w tych febrach z kászlami, co ie Włoszy do nas, á do nich kráie zachodné przez Lizybonę y Hiszpániá, posłáli, [...] á mal de muton, álbo del castron ie názwáli, że epidemia á nie co inszého byłá: przedsię przyrzutná: y przeto że epidemia, musím zeznáć, iż byłá przyrzutná. OczkoPrzymiot 287.]

[W połączeniu szeregowym: á przymiot choć ma wiele particularia, iest chorobą wszytkiego ciála, przyrzutną, iadowitą, skrytą, z nierządného obcowania dostaną OczkoPrzymiot 225.]

Wyrażenie: »choroba przyrzutná« = contages, contagio, contagium, morbus qui contactu communicatur vel participatur Cn (2): V Brándule woły/ które fwégo czálu krwiá mokrzyły/ á chorobę tę iakoby przyrzutną wśzytki w tám tym kráiu miály Oczko 11v; Ponieważ [syphilis] iest chorobá przyrzutná/ która zlobą wśtęchlinę iádowitą niešie/ á Duchy zaráz/ y krew wśzytkę záraza: od członków przyrodzonych począwśzy/ y zaráz Wątrobę opánowawśzy/ wśzytki przednieyśzé części/ zápala y záraza Oczko 39v; [OczkoPrzymiot 225].

Synonimy: przymietliwy, przymietny.

MP